

vsako sled za očetom. Rana se je pa Jovici polagoma celila, dasi ga ni dosti ovirala pri hoji; le bolj počasi je moral hoditi.

Dober teden po tem dogodku se je raznesla po pristanišču na mah vest, da so Avstrijci že na reki Bojani in da bodo skoraj tudi v pristanišču. Tudi naš Jovica je moral bežati. Celih sedem dni se je vlekel revež peš z bolno nogo do Drača. Tja je prispel s skrajnim naporom vseh sil.

V Draču so mu zdravniki obe rani spet preiskali in ga obvezali. Rana na roki je bila sicer že popolnoma zaceljena, vendar pa je roko zaradi mraza še vedno nosil obvezano. Še tisto noč so ga ukrcali na ladjo, s katero sem se vozil tudi jaz. Vendar o njegovi žalostni zgodbi nisem vedel nič dotlej, dokler nismo prišli v vojaški lazaret na Francoskem. Potrti in strti, kakor smo bili, nismo namreč dosti občevali na ladji med seboj.

Na Francoskem sem se bolj zanimal za tega dečka, a sem ga, žal, moral kmalu zapustiti in oditi na Korziko v mesto Bastia. Tam smo bili več mesecev.

Nekega dne me naprosi pravoslavni duhovnik, naj grem ž njim za tolmača, da kupi v kaki trgovini črevlje zase in za sina. Rade volje sem šel, že zato, ker sem spoznal v dečku svojega znanca — malega Jovico iz lazareta.

Po nedopovedljivem trpljenju je našel mali Macedonec vendar svojega očeta, in sicer na daljni Korziki, v tujem svetu, med tujimi ljudmi. Oh, kako sta bila oba vesela drug drugega — oče in sin! Oba spet zdrava in čila!

Griša :

Prvi metulj.

*edno lepši se mi zdiš,
vasovalček zlatokrili,
vedno bolj sem te vesela —
rada, rada bi te ujela!*

*Ko po cvetju se podiš
in svetlikaš v zlatu, svili,
gledam za teboj v zasedi
z ljubosumnimi pogledi.*

*Za teboj bi — toda smili
se mi nežno, gorko cvetje.
Letaj prost, metuljček mili,
prost uživaj mladoletje!*

